

Tako so minevali dnevi Nuški in njeni punčki.

A kakor je na svetu vse minljivo, tako je bila tudi Nuškina punčka minljiva.

V Nuškini hiši so imeli mačka. Čisto navaden bel in črn maček je bil, a pridno je lovil miši. Ni je bilo videti nobene v hiši, odkar je maček v njej. Često je posedal po stolih, tudi na posteljo je rad skočil, a če so ga zasačili, je pela šiba!

Neki večer je bila večerja kuhana. Pospraviti je bilo treba z mize, a Nuška se ni še naigrala. Kar jo mama opozori, naj pospravi. Punčka je ležala na mizi. Da bi ne delala napotja, jo Nuška vzame in varno položi na stol, da pospravi poprej drugo. Mucek zadiši večerjo in skoči na stol, kjer je ležala punčka, in ga prevrne! To je bil splošen krik! Nuška si zagrebe glavo med kolena in glasno joče. Mama pobere punčko, ali — oh, nesreča! — punčka ima glavo razbito na sto koscev!

Mucek gre k vratom in plašno gleda. Najbrž je vedel, da ni prav, kar je storil.

Nuška je jokala, mama jo je tolažila.

»Kdo je kriv tega, Nuška, ti ali muc?« se je jezila mama.

Seveda, obsojali so vsi muca, in če ne bi bežal, bi se mu huda godila. In konec temu je bil, da od onęga večera ni nobeden več videl starega pridnega muca. Izginil je strahu ali pa zato, ker se mu je zdela njegova kazen neopravičena.

Jesenske megle.

*Po dolinah megle in po hribih
pasejo se razkuštrane ovce
in napajajo se ob vodah.
Divji veter pleše po gorah
in pripleše ves pijan v dolino
pa prinese s sabo kos zategle pesmi,
pesmi vboge, pesmi zapuščene:*

*Po dolinah in po hribih
so meglé;
gledam, gledam, a oko nikamor
ne prodre.
Megle in oblaki — kakor da se zemlji
bliža že nebo —
vendar človek bi ne bil nikoli
zapuščen tako.*

Jan Reginov.

